

Ja sé que se li va donar la mosca honorífica del Col·legi, del qual n'ha estat cofundador i membre de la junta en dues etapes. La Mosca Petrus, en reconeixement a la seva trajectòria. Ben trobada, la mosca Petrus, per a un doctor en Dret Canònic que sabia llatí. Però també li escauria la mosca collonera i perdoneu el castellanisme. Perquè, ja s'ha dit abastament, en Pere Madrenys i Caballé era un torracollons essencial; un pic-pic militant de base; un inconformista; un perepunyetes. I malgrat això o, potser precisament per això, una bona persona. Era la seva manera d'entendre el periodisme i la vida. Deia Kapucinski que per ser bon periodista s'ha de ser bona persona i que els cínics no serveixen per a aquest ofici perquè desconeixen l'ètica i els ideals. En Pere va ser, doncs, un bon periodista.

Presumia, discretament, d'haver estat el secretari del doctor Jubany i un servidor pot presumir d'haver estat secretari seu quan va arribar a *El Punt*. Suposo que és per això que els amics del col·legi m'han demanat que us en parli. Sí, vaig tenir l'honor de ser el seu secretari a la redacció d'*El Punt* i compartir-hi durant uns anys taula, telèfon, Olivetti, la il·lusioni per un projecte i alguna confiança, en la era predigital. És així com em presentava, com el seu secretari, o com el seu ajudant, quan anàvem a cobrir junts alguna informació en la Girona del 1985.

Ell venia per posar seny i ordre a una redacció que anava curta tant d'una cosa com de l'altra, però anava sobrada d'il·lusioni i ganes de fer periodisme. En aquells moments ens pensàvem els amos del món i ell va saber com ficar-se dins, molt endins, d'una redacció amb les hormones i les idees disparades. Culte. Proper. Sorneguer. Crític, Honest. Hem anat valorant tot el que ens va ensenyar, sense donar lliçons, a mesura que ens hem anat fent grans.

En una molt bona entrevista que li va fer el col·lega Salvador García-Arbós fa 10 anys llargs –us la recomano– en Pere explicava que el que aleshores era l'amo d'El Punt, en Joan Bosch, el va fitxar per fer de redactor en cap, però que molt aviat li va dir que no sabia manar.

No sabia manar... No ho sé. El que sí puc assegurar és que no sabia obeir. Sempre va fer exactament el que li va donar la gana. Bé, sí, obeïa a la seva consciència. Anava a la seva. Fer el que li semblava a cada moment, segons la seva consciència, sense atendre a una suposada jerarquia, era una forma de rebel·lia diguem-ne quotidiana, d'estar per casa, si ho voleu, indestriable de la seva manera d'exercir l'ofici. Era crític sense estridències, però amb una perseverança a prova de bomba. Ell, que havia viscut la guerra i, sobretot, una llarga postguerra, quan algun capitost li demanava qualsevol cosa deia: "*Quien manda, manda... i cartucho al cañón*". O: "*Donde hay patrón, no manda marinero*"... I després, és clar, feia exactament el que li donava la gana. Feia el que li dictava el seu criteri i la seva consciència. El que li manaven l'ètica i els seus ideals. Feia periodisme.

Ho va fer sempre. Quan era capellà i quan es va secularitzar. Quan era al seminari, quan es va fer de l'Opus, quan se'n va desfer i quan va formar part del Fòrum Joan Alsina. Ho va fer quan va dirigir el Full del Bisbat, quan escrivia el Pont de Pedra al *Correo Catalán* i quan va dirigir *Presència*, després d'haver prestat el títol a un munt de publicacions. Ho va fer quan va ser l'enviat especial d'Europa Press al Concili Vaticà II, que deia que havia estat l'aventura més interessant de la seva vida com a sacerdot i com a periodista. I ho va fer, en puc donar fe, els dotze anys que va treballar a *El Punt*, fins a esdevenir el primer periodista que s'hi ha jubilat.

Era el més discret, però no pas el menys coratjós, d'una generació que va exercir el periodisme durant la negra etapa del franquisme. Estava fitxat. Vist ara, cal reconèixer que la seva fitxa policial, que constava al Govern Civil, hi tocava. Deia: "*Pere Madrenys. Exsacerdote, vive amancebado con una señora, enemigo integral del Régimen. Se le supone activista de CCOO. Frecuenta y participa en cuantas actividades de caracter neo-separatista se organizan en la provincia y fuera de ella. Individuo peligroso. Corresponsal del Correo Catalán en la Provincia*". Era, efectivament, un enemic integral del règim. Un individu perillós per a la dictadura.

Sempre a contracorrent, contestatari tranquil, políticament incorrecte en algunes de les seves memorables entrevistes, amb un somriure permanent, el que potser no es coneix tant d'en Pere Madrenys és que va ser precursor de la conciliació de la vida familiar i laboral, ja als anys 80 del segle passat. En una època en què per tenir el carnet de periodista havies d'acreditar que acabaves a les 3 de la matinada al Nummulit, ell va posar com a condició a l'amo d'*El Punt*, quan el va fitxar, que a les 7 de la tarda havia de ser a casa. Volia estar amb la seva esposa, la Montserrat, a la que va cuidar fins que va poder; anar a collir espàrrecs o a assajar amb el cor de la parròquia!

Pere, si no et vam entendre prou i no et vam ser prou agraïts quan tocava, no ens ho tinguis en compte. És perquè no érem ni tant savis, ni tan murrís, ni tan bones persones, ni tan bons periodistes com tu. Segur que ho entendràs, i allà on siguis, diràs: Quines coses!

Emili Gispert Negrell